

VALAHOVÁ, VALAKINEK

Mikor mint robbanó gyufát,
Magamhoz veszem verseid,
Kéneső kínod átitat:
Foszforeszkálni az tanít.

Lábamra fér-e lábnyomod?
Körém simulsz-e, drága úr?
Igaz-e, hogy fiad vagyok?
Rangrejtve várlak legbelül,

Hol csillagot játszol, lehet.
Boldog zsvivaj. Nagy csend. Örök.
Násznak ropogó fegyverek.
Ministránsok és füstölők.

A túlparton már Afrika.
Meghajszolt vad, szíved remeg,
Míg ott ülünk, s hallgatjuk a
Lassan közelgő lépteket.

Jenei László

LOVE ME I LOVE YOU

1

Vidám emberek adták a majom kezébe, hogy produkálja magát. A rozsdás benzines-hordón ülő állat beleivott az üdítőbe, utánozta, amit a katonák csináltak, azt lehetett várni, hogy még böfögni is fog. Amikor a cigarettába is beleszívott, Kati ellökte a káromat a válláról, és hátrament a sátrak mögé. A rovarok, hullók elleni védekezés miatt mindenhol kövekre, betondarabokra felfektetett pallósorok voltak, azokon közlekedtünk. Nem juthatott messzire, tudtam, hol találok. Amikor meglátott, bosszankodás nélkül állt meg.

Aminek a hátát vetette, úgynevezett kiszolgálólétesítmény volt, raktár, ahogy ott-hon mondanák. Ennek az egyetlen épületnek volt szilárd alapja, mégis szanaszét szaladtak a falai, olyan görbületei voltak, mint itt mindennek, de tényleg mindennek, amivel szinte kizsarlották a kóros európai tartózkodást. Megérkezésünk napján a bizonyítás szenvedélyétől elragadtatva, fékeveszetten röhögünk ezen a szanaszét szaladó

„városon”, ráadásul még azt is tudomásul kellett vennünk, hogy a legtöbb „épületet” nemzeti színeinkre festették. A fehér sávba írták: DEPUTY, a piros falak között pedig a zöld ajtó, odébb ugyanez, COMMANDER, piros fal, zöld ajtó, és így tovább. Nem tudtunk szabadulni a helyi vezérek olthatatlan közlésvágyának varázsától, mert minden ajtó megért egy táblát. Minden szilárd felület. Don't get marry soon. Go to school! – olvastuk, és meghökkentő üresjáratokat produkált az agyunk, hiszen nekünk is van történelmünk és jövőlátó vízióink.

Kati háta szinte hézag nélkül illeszkedett a fal egy kisebb mélyedésébe. Igaz, ehhez előre kellett görnyednie, és ez a testtartás, amiből elvileg azt is levezethetném, hogy a következő pillanatban az izmok erőteljes rándításával rám veti magát, most csupán annak jele volt, hogy engedett végre a feszültségéből. Tegnap is így állt, az óceán partján megfeneklett, megdőlt hajó rozsdás tatjához igazodott, látszott a vállán, a tarkóján, hogy a háttérhez szervez mindent, odagyűjti magát a feladathoz, ami részéről nem több és nekem mondva nem kevesebb, mint a képben való részvétel. Felnézett, és megkért, hogy a hajó sok, immár funkciótlan fedélzeti létráját is fényképezsem le, hisz nincs is vidámabb téma, mint a vízszintes tagoltsághoz sehogy sem igazodó tárgyak.

Akkor is így sütött a nap, a tegnapi, akkor is ilyen meleg volt, itteni barátaink arcán is volt erről igazoló véset, hogy ők ezt már régóta tudják, minden hosszás és alapos vizsgálódás teljesen fölösleges, amire jutsz, az ügyis ezredmásodpercek alatt elkeveredik. Kati viszont úgy állt a hajónál, és ma is, itt a ház oldalánál, mint aki nem döntött még.

Úgy látszott, hogy sírt, a szeme is lucskos volt, de hát neki mindig olyan steril üzem a szeme, használat előtt és után átmossa, annyit sír mostanában. A nadrágja szárán ott maradt a kosz, a felcsapódó és lassan lefolyó sár erezete, feljebb, a combjánál meg valamiféle mézszínű kopás tüntetett, reggel még nem volt ott semmi. A melle alatt összefogott férfinag ujjá fel volt túrva, de valahogy a belső hajtásokból is ki bírt türemkedni néhány kötegbe ragadt szál, rojtos, cafatos anyagvégződés. Kati öltözéke a ráérős pusztulás jeleit mutatta.

A haja is már-már fehérnek látszott, akár a széltől-naptól-sótól megtámadott vitorlaváson. Bal kezének mutatóujján egy kis seb maradt az előző esti haltisztításból, vérenek emléke közvetlenül a majom kezébe simuló coke-os doboz pirosát idézte meg, és innen már könnyű volt, akkor a haja pedig a ráncos majomujjak közti cigaretta fehér csövecskéjét. Milyen közeli és mégis mennyire távolinak tűnő emlék, ahogy a füst megül elővillan a világosbarna állati szempár.

*

Ne próbálj nekem semmiről se ugatni, emelte fel a sebes mutatóujját Kati, és ez stílszerű volt így. Sérült embert ne bánts, nézd, milyen védtelen vagyok, harsogta az ábrázata, emlékezz rá, mennyire vértett tegnap.

Igen, vértett, de nagyon nevtünk közben, Kati annyira, hogy néhány métert hátrált is közben, és majdnem egy homokfelhőt maga után húzó teherautó kerekei alá került. Rémulten rohantam hozzá, fel akartam rázni, azt gondoltam, tán valami hisztéria ez a vérrel, és tán a rabja is lett, hiába, mégiscsak a második hónapot töltöttük itt, de amikor lejjebb szállt a sárga por, azt láttam, hogy boldog – hogy egészséges felszabadultsággal nevet. Meg akartam szidni, a teherautóra akartam mutatni, nézd meg, te marha, majdnem kinyírt, aztán mégsem tettem. Egy kis gépágyú volt a rakománya, az oldalára pedig fehér festékkel kenték rá: ARTILLERY NOTHING PASS GOD.

*

Nekem te ne ugass, mondta újra Kati, amikor közelebb léptem hozzá. Ne érij hozzám! Kitalálta, hogy mit akarok.

Jó, nyugtattam meg, akkor beszéljünk így, és ebben az engedményben mindenem benne volt, ami fölött igazán rendelkeztem. Elvesztettem a hatalmam, és ez nem ma, nem most történt. Az én idétlen ötletemnek köszönhető, hogy itt rekedtünk a második harminc napra is. Egyszerűnek tűnt, az agyongyötört angolján lélegzetelállítóan mesélő, minden tekintetben bennfentesnek bizonyult férfi ismeretségeit felhasználva bejelentkezni a nemzetközi segélyszolgálatnál, elintézni a papírokat, engedélyeket, vizsgálatokat. Kati fellelkesült, ment volna bárhová, ha én is ott vagyok, még mondta is, hogy jó lesz neki az a háborús közeg, legalább jobban láthatom, mennyi kérielt és kériemelt békesség van az ő szerelmében.

A felkészülés időszakában elképesztő akarat dolgozott benne, talán egy kicsit a beteget is lett ennek a kalandnak, és először ez ijesztett meg. Akik több dologra látnak rá, azok mindig félnek a monomániásoktól, pedig ennek fordítva kéne lennie. Valószínű, hogy az ijedtségemet nagyon kevés választotta el valami furcsa megbántódástól, amiért megint csak elhagy engem. Igenis elhagy, hiszen, mint egy rossz álomban, úgy láttam, a felém irányuló összes lendülete miként csúszik le az én szaros lelkemről, még csak azt sem mondhatnám, hogy akadálytalanul átáramlik rajta, nem, egyszerűen megérinti a felületét, és a peremén vagy a burkán körbeszágulva a másik oldalon távozik, én meg csak szenvedek a hátrahagyott örvények izgató rángásait követve.

Az utazás egy varázslat volt, összetapadva töltöttünk hosszú órákat, talán egyetlen perc sem múlt el úgy, hogy valamilyen felületen ne érintkeztünk volna. Aztán a kopott repülőtérről a mesterséges kisvárosig vezető út pazar természeti pompája s a tény, hogy napokon át a reménytől eltelt testünk szépségében gyönyörködtünk, de úgy, hogy meg kellett dermedni egy mozdulat, mondjuk egy edény felemelése közben, és rácsodálkozni a másik állandósult készenlétére, hibátlan ritmusérzékére.

Mindenben csak a szépet láttuk. Seregnyi kékbe öltöztetett kisgyereket, kopasz fiúkat és fejhez tapadó fonatokba feszülő hajú kislányokat, akik a hatalmas udvaron olyan ügyesen ugrottak össze alakzatba, hogy már akkor gyanakodnom kellett volna. A szabadban majdnem mindegyiknek állandóan a szájánál a keze, a rosszul bevilágított helyiségekben szorongó ébenarcok egyenletes mosolyát viszont nem takarta semmi, enyiből állt, mindösszesen ennyi volt a félénk bizakodásuk jele.

Ez a bódult állapot egy hétig tartott, tulajdonképpen addig, míg be nem dobtak minket a mélyvízbe.

Egyik reggel szóltak, hogy vegyünk magunkhoz élelmet, vizet, és ügyeljünk a lábbelinkre. Hosszabb túrára indulunk, melynek végcélja a pokol, hallottuk, mire Kati nevetett, és amikor átvezettek minket egy rozoga gerendahídon, a túloldalon magasodó két pálmafa közt ülő, egyiknek a hátát, másiknak a talpát vető férfinak vidáman fel is integetett. A férfi tétován felemelte a balját, mintha vissza akarna inteni, de hirtelen megállt a keze, lenyúlt a derekáról lógó kis tartályhoz, vizet ivott a tenyeréből. Nem is kellett nagyon lelépnem az útról, hogy meglássam a bal vállá mögött a géppisztolyt.

Nem mintha ez olyan rettentő nagy újság lett volna – ENSZ-katonák még képeket is mutattak, melyeken ezek a kigyúlt arcú suhancok pózoltak a megkínzott és kivégzett áldozatok fölött. Egyszerűen nem értettem, miért mennénk oda, ahol ezeket az olcsó, részvétlen életeteket bújtatja az erdő és a tengert utánzó sár. Mi közünk van a tényleges téhez? Hiszen nem erről volt szó.

Kerülgettük a haszontalan tüzeket gyűjtő embercsoportokat, és ezen is neveltünk, hogy mennyire kell nekik a füst. Az érzés, hogy valami fölfelé megy, fejtegettük romantikus hangulatban, hogy valami ily könnyen elszabadul, ebben a világban, amelyben a megfeneklett hajó parancsnoki hídjára vezető létra is elfeküdt. Minek táplálják a tüzet, kérdezte Kati a kísérőnket, de nem kapott választ. Multik logóját láttuk a pólóikon, és mégsem értettük, mi van.

Aztán a vége, a túra végpontja, ahol a szétbombázott, órákon át a géppuskatűzben védekező embereket raktározták, a hátravont erőket pihentették, úgymond, azokat, akik elérték a legtöbbet, amit lehet álmodni, akiknek a fekete bőrükön átütött az életben maradás örömeinek enyhén üveges sápadtsága, és Kati egyszerűen képtelen volt felfogni, hogy ezek még mindig a harci színek.

Nem engedtek semmilyen komoly összetűzés közelébe, erre nagyon vigyáztak. Viszont ott láttuk először, hogy ezeket a hátországból szórakoztatásra idomított kis majmokat itt felszabdaldják, és a véres, nyitott, zsigereitől megszabadított majomtesteket a fejükön egyensúlyozva hordják szét, hogy megkapassák a tűzzel, amint lehet, és egyék. Nem érdekelte Katit a bűz, amire pedig mindig panaszkodott, még az óceánnál is. Nem érdekelte a sok sebesült, a végtagjukat vesztett, alig serdült férfiak, a koszlott hullámpala alatti *royal comm. center* döngölt földjén elterülő testszerű ákombákomok, a háború alig kivehető üzenetei. Azok a végtelenül talányos mosolyok sem, amelyekről ép ésszel már nem lehet eldönteni, hogy féljük-e vagy ünnepeljük. Amelyekre oly könnyen mondanánk, hogy állatiasak, és Kati is mondta, hogy ezek úgy nevetnek, amitől állati rossz érzése van. Kiélt az arcuk, és nem hisz már a nevetésükben sem. Akkor kérdeztem, hogy menjünk-e, de másnapra megint az óceán partján voltunk, és ott a naplemente látványa hihetetlenül könnyen szétfejti a félelemtől csomósodott vonásokat.

*

Tegnap ráadásul meghozták azokat a fura halakat is, mondták a nevüket, de senki nem figyelt oda. Átment a szűrőn, afféle egészségügyi vizsgálaton, hm, és nekünk adták. Az ottani orvos javasolta, hogy együk meg, valahonnan hallott a zsír nélküli sütésről, mert egyfolytában a teflont erőltette, azt hadarta, hogy látta nálunk. Polytetrafluor-ethylén, mondta végül kuncogva a mi emberünk is, az európai, és mi nekiláttunk, hogy szétszedjük a halakat.

A helyiek orvosa egy mennyei ihletettséggű alak, egy lógó tökű tünemény, akinek a golyói mindig kikandikáltak a rosszul felfogott törzsi ünneplő ruha alól, ha leülni készült. Volt egy „reklámtáblája”, melyen mindegyik ábra egy betegséget szimbolizált. *Abu Bakarr Kamara Native Doctor*, volt ráírva felül, és lent a sok-sok ábra. Azt is tudatta, hogy milyen messze van innen: *mile 91*. Ez több volt, mint furcsa, hiszen a doktor ott volt a közvetlen szomszédságunkban, és addig nem is hittük el, hogy az ijesztő távolság feltüntetése beválhat, míg nem láttuk a nála sorakozó pácienseket. Lehet, hogy volt egy Abu Bakarr 91 mérföldre, de volt egy itt is, és ennek kimondottan örültek a rászorulóknak.

Kati nevetett a tábla ábráin, és nevetve látott hozzá, hogy a halakat megtisztítsa. Én ott álldogáltam még egy darabig, az egyik kis rajz teljesen lenyűgözött, ahogy elnéztem, benne volt az egész történet. Az első hibás ítéletből máris törvényszerűen következik a hibás cselekedet. És a cselekedet, bármilyen módon vegyünk részt benne, tőlünk éppen annyival erősebb lesz, hogy ne értsük. Márpedig ilyenkor csakis Abu Bakarr segíthet. Néztam az ábrát, amelyen egy meztelen férfi és egy meztelen nő szorí-

totta össze a medencéjét, miközben mindkét kezükkel egymás csípőjét fogták, de a felsőtestüket, miként a lábukat is, messze eltartották a másiktól. Erre szövetkeztünk, gondoltam először, de az ábra mellett az volt felírva a betegség megnevezéseként, hogy „Love me I love You”. Kati nem tudhatta, hogy a sok közül melyik ábrát nézem, nem sejtette, hogy mi jár a fejemben, de abban biztos vagyok, hogy volt összefüggés az én elbírhatónál gyorsabb felismerésem és az ő sebesülése közt. Vékony hangon kiáltott fel, s amikor elemelte az ujját a hal rózsaszín húsától, levált róla a vér egy vékonyka szála, alig láthatóan ment utána, amerre Kati hátrált.

Hisztérikusan nevetett, és a por is annyira megbolydult a lába alatt, mintha légcsavart kapott volna alá. Talán fél méterrel mellette húzott el a teherautó. Amikor megfogtam a vállát, és szólni akartam, hogy ésszél legyen már, azonnal az ábra ugrott be, és nagy-nagy kedvem lett volna a medencéjéhez nyomni a medencémet. Vagy szólni, hogy most még, és éppen csak ezt, megtehetjük.

*

Nekem te ne ugass, mondta Kati, és a hátát a fal mélyedésébe nyomta. Elgondoltam, hogy megindul a vér a tegnapi sebből, miközben tudtam, hogy ilyesmire esélyem sincs. A coke-os doboz pirosa? Ugyan. Milyen kevés dolog kell, nézd csak, egy majom, ami kibillent téged a békéből. A szerelem kiérlelt és kiérdemelt békességéből. Kati nem értette meg azonnal, mire célzok, de amikor rájött, úgy tett, ahogy a képzeletbeli lényeknek rendelték. Felém mozdult egy kicsit. Reméltem, hogy egy csókot akar kezdeményezni, de így, hogy közelebb került hozzám az arca, már bántó volt az elfogódottsága. Haza akarok menni, mondta.

Egyből, minden átmenet nélkül kezdtem félni, és valamiért azt szerettem volna, hogy a falnak abból a mélyedéséből, ahonnan a háta kiemelkedett, soha ki ne jusson, vagyis hogy a saját helyzetén ront, ha onnan elkívánczik. Megragadtam a vállát, és visszanyomtam. Nem tiltakozott, hagyta, csak beszélni akart, kifaggatni engem, hogy mi az akadálya az ő szabadságának.

Semmi, te bolond, mondtam neki, elengedtem, és megvártam, míg eltűnik a szemem elől.

2

Éjszaka felborult a kisasztalom, amin a diktafonomat is tartottam, és a készülék földet érve magától beindult. Talán csak egyetlen másodpercnyi surrogó szünet után, ahol a történekről szóló beszámolómat lefekvés előtt abbahagytam, felhangzott egy hang, egy csodálatos női énekhang, a szalagon eredetileg fent lévő anyag folytatása. A tévében látott francia művészfilmből vettem fel egy hónappal az indulásunk előtt. Meghallottam, és szinte azonnal ráfonódtam a kialakuló dallam körvonalaira, nyúltam a diktafonért, a karomat mereven előrenyújtottam a nem túl szép, de annál varázslatosabb hangú nő szellemképe felé. Elhoztam ide a hangját, persze csak annyi volt már meg, amennyit hagytam belőle, amennyi kihallatszott a zordan bűgő monológjaim alól.

A hang utat tört magának, és bizonyára jó messzire eljuthatott. Ültem az ágyam szélén, és néztem utána. Mint egy angyal, sóhajtottam fel. Kis idő múlva Kati lökte be az ajtómat, szandál, a drága kis dombjaira feszülő pamut edzőnadrág és vakítóan fehér

melltartó – megállt a bejáratnál. A diktafon kereséséhez felkapcsolt lámpám anyagtalanul narancsos árnyjátéka nem bírta a *főtér* katonai nagyreflektorának fényével, mely kintől, hátulról vágta körbe Kati alakját. Amíg nem mozdul onnan, nem láthattam. Azaz egyetlen pillanatra megláttam, és ezért tudtam, mi van rajta, de utána úgy állt meg, hogy az árnyékának holterében maradjak, ahonnan nincs kiút, nincs lehetőség mozdulni, szólni.

A fények apró elmozdulásaiból jöttem rá, hogy már megint sír, felálltam, hozzá akartam lépni, mire elszaladt. Utána lódultam, áthúztam az arcom a késve reagáló parfümfelhőn, de a második ház után meg kellett volna valahogy állnom, mert szembejött a doktor, Abu Bakarr, akiből talán nemcsak kettő, hanem három is van. Amennyire láthattam, mélyen barázdált arca felragyogott, széttárta karját, és kis híján bele is szaladtam. A férfiak feszes tartózkodásával kellett volna fogadnom az örömét, hogy szabadulhassak, de azon kaptam magam, hogy örülök neki. Abunak jót tett volna, ha megölik a háborúban valakijét, ezt mondtam pár nappal ezelőtt Katinak, amikor meguntam a doki fel nem olvadó, pimasz vigyorát. Állandóan a sarkunkban volt, mindent tudni akart rólunk, elsősorban azt, hogy éppen akkor mi a véleményünk egymásról. Hogy van a kis szerelem, kérdezgette negédesen, mintha egy gyerek állapota érdekelné, egy átmenetileg kezelhetetlenné vált rosszcsonté. Ilyenkor hosszú fekete mutatóujjával meg is fenyegetett minket, a hideg futkosott tőle a hátamon. A közös fürdőben voltunk, amikor megláttam, mekkora van neki. Lehetetlen volt feldolgozni, hogy ennyi idősen... Szabályosan *élt*, táncolt, súlyosan fordult, mint egy önálló akarattal bíró, vele régi szövetségben lévő állat, mint az itteni feketék legjobb barátja. Katinak azonnal elmondtam, és meg is kérdeztem kényszeredetten nevetgélve, mit szól, majd kérek tőle receptet hozzá, de nem találta viccesnek. Szakadatlan figyelmessége miatt Kati rajongott Abuért, ezután csak még inkább a rabja lett.

Nem a méretes kolbásza miatt, sokkal bonyolultabb a történet. Megalázkodtam Kati előtt azzal, hogy elmondtam mindezt. Akaratlanul is céloztam ezzel az enyémmre, és a tagadhatatlanul jelentős különbség előlépett, mint egy katona a sorból, hogy jelentem, itt vagyok. Jelentem, mondanivalóm van. A mi doktorunk, az európai, aki az első itteni majom láttán szinte megdermedt, és azóta is, ahányszor besegített éles vadászkeszével a feldarabolásuknál, mindig csak Galenust emlegette, a több száz elveszett értekezését, melyeket majmok boncolása után jegyezhetett le, a mi európai doktorunk leereszkedő stílusban válaszolt minden kérdésemre, és csak azt hajtogatta, hogy ő is, igen, ő is kíváncsi, szívesen kettévágna egy ilyen hengeres erődítményt. Hozzá is tette röhögve, you now, pillbox, aztán otthagyt. No jó, később még odajött, nézz szét, mondta nekem, itt más a fontos, csak az élő férfi péniszre képes erekcióra.

Ezek ketten nagy tiszteletnek örvendtek. A két doktor. Hiába volt, hogy az egyik olyan táblával hirdeti a tudományát, ami nálunk valószínűleg képzőművészeti alkotás lehetne, de nem egy orvos jelképes erődemonstrációja, névjegye, melyet látva elhagy minket a kétely. Hiába, hogy az egyik talán csak kuruzsló, míg amelyiket mi hoztuk, legyen akármilyen mély pszichotikus krízisben, mégiscsak jeles tudományos intézményekben edződött. Olyan nagy volt a különbség köztük, hogy az volt az érzésem, Ted, a *mi* orvosunk mondhatott volna bármit Abunak, megsérti vele. Nem ez történt, jól kijöttek, és Abu, aki úgy járt-kelt köztünk, mint egy türelmes ápoló, Ted felé mindig komoly arccal fordult. Hallottam, hogy tanácsot ad neki, mert Ted folyton siránkozott, panaszkodott, hogy a lányát egyedül neveli, és a kicsike éppen Bécsben zongorázik egy

méregdrága intézetben, ráadásul a szerelme miatt havonta átruccan egy-egy hétvégére Budapestre. Mit fizet az ENSZ, és játszott, mintha csókot dobna, mint amikor a bűvész ráfúj a kezére, és aztán mutatja, nincs benne semmi.

Ellenben Abu családja ebben a förtelmes felfordulásban is együtt maradhatott, három generáció viszonylagos jólétben. Ezek itt nem is mernének hozzányúlni, hiába van kitalálva a bomba meg a géppuskatűz a helikopterről, hogy ne kelljen a szemébe nézni közben. Még ha elpusztulna is, az emléke is veszélyes, van neki valamilyen szimbolikus identitása, amiről nekünk sejtelmünk se lehet.

Egyszer volt csak mérges Abu, amikor kellett, mert egyszer kell. Gúnyosan szúrta oda egy egyébként szolidáris vitában, vajon hogyan kerülünk mi a ti köreitekbe, mi? Fedetlen testek, a bőr! Ezt mondta. Mint egy elegáns bálon egy meztelen nő... És hallottam, hogy Kati halkán felsikkantott – Bulgakov, mondta, de rögtön vissza is vonult megint.

Sztereotípiák! Én így lázadtam ezek ellen, hogy ezt ordítottam Kati fülébe. De akkor minek jöttél ide, kérdezte ő. Kati józansága sokáig tartott, valamiért tilalmassá vált számára a gyengeség, táplálta a tüzét Ted, meg ez az Abu is, mondom, rajongott érte. És ahogy most Kati után iramodván elkerültem Abu karját, nehogy beleszaladjak, mintha lefoszlott volna a szemem elé tekert kötés, egy háborús sebesülésből gyógyultam volna ki, azonmód tisztán láttam mindent. Sikertől egyenesen megállnom előtte, előrenyújtva a jobb karomat, mintha a hangját akarnám a diktafonommal felvenni, ennek a fekete angyalnak a prédikációját rögzíteni, mi végre vagyunk, mi végre van ő, és a halvány jelentésváltozások természete szerint egyáltalán létezik-e még a *kis szerelem*. Mert sajnos rá kellett jönnöm, hogy Kati az Abu háta mögötti ajtón szaladt be a házba, és ez a termő- és teremtőerővel bőven ellátott és talán épp ezért most valamilyen nőiesen szépnak érzett fekete óriás, ha nem vigyázok, az ellenségemmé válhat.

Kati kiborulása! Hm... Ezek szerint akkor szó sincs azokról a majmokról meg az ő testüknek a felbontásáról, aminél jobban fáj, ugye, ha látjuk, hogy még élve emésztyük el őket, szolgálatunkra fogjuk őket, idomítjuk, igényünk szerint. És ha sikerül, mindnyájan jól nevetünk. Elvakult dühömben, miközben persze mozdulni sem mertem onnan, ahol álltam, egyetlen árva, megveszekedett, fájdalmas csellel beütött, hogy Kati ugyanilyen idomítási folyamat végén jár velem, de még nem minden tökéletes. Még kilátok a zsákból, ahogy szokták mondani.

Álltam Abu előtt, és nem mertem a szemébe nézni. Ő kitaróan mosolygott, a karja még mindig kitarva. Majd' szétszakított a düh és a féltékenység meg a tehetetlenség kínja, a vesztesége. És éjszaka volt, soha még ennyire nem volt messze a reggel. A jobb karom előrenyújtva maradt, le kellett volna engedni, hihetetlen, de ezt tartottam a legfontosabbnak. Nem vagyunk szimmetrikusan. Kettő kar ott, egy itt. Az európaiak nem ölelnek, hanem kezet fognak. Már ott tartottam, hogy én is felemelem a másik karomat, és megöleljük egymást, végül mégis ehhez a *nyílt erőszakhoz* folyamodom, amikor meghallottam a hátam mögöl a francia művészfilm angyalának hangját, a cappella, fogjuk rá, hogy az otthon szirénhangjait, végre kaptam valamit a szépségének eltűréséért. És bizony a szignifikánsan aszimmetrikus jobbommal pofán csaptam Abut, aki aztán egyetlen hang nélkül tűnt el a közlekedésre szolgáló palló alatt örvénylő hideg feketeségben.